

NIETS BOVEN MIJ

Orpa heeft veel sympathieks.

Als Naomi weerkeert naar Juda, gaat zij, zoo goed als Ruth, mede op den weg en als Naomi tot terugkeer aanspoort, zegt zij zoo goed als Ruth, dat van terugkeer geen sprake kan zijn.

Orpa is geen koude, egoïstische, ongevoelige vrouw geweest. Zij hield van Naomi en wilde veel voor haar doen. Om harentwil heeft ze afscheid genomen van haar familie en is ze op reis gegaan naar het voor haar onbekende land.

Orpa heeft veel beminnelijks gehad, even zoo goed als de rijke jongeling, die eeuwen later tot Jezus kwam.

Was het zoo wonder, dat Orpa, toen Naomi op den terugkeer bleef aandringen, eindelijk bezweek en afscheid nam? Is daar niet de band der natuurlijke liefde, die ons bindt aan onze familie? Is daar niet de liefde tot het vaderland ook? Zou het niet onnatuurlijk geweest zijn, dat Orpa, zoo zonder strijd, met Naomi was meegegaan? En heeft ze niet fijner gevoel dan Ruth, die Naomi blijft vergezellen? Orpa heeft nu voor haar schoonmoeder gedaan, wat ze kon. Tot den einde toe is ze trouw geweest, en misschien heeft ze ook Naomi in het land van Juda, waar zij noch Ruth zoo gemakkelijk loonenden arbeid zouden vinden, niet willen bezwaren. Orpa heeft er heel verstandig aan gedaan, om terug te keeren, en ze gaat niet in toorn. Ze schreit van droefheid, nu het op afscheid-nemen aankomt. En teer kust ze haar schoonmoeder vaarwel. Waarlijk, Orpa heeft veel sympathieks. En toch... Orpa doet *niet* de goede keuze. O, ze is misschien wel heel verstandig, zooals de menschen, die God niet liefhebben, naar menschelijk inzicht heel verstandig kunnen zijn. En ze heeft óók wel een fijnvoelend hart. Maar... ze heeft den God van Naomi niet lief boven alles. De terugkeer naar land en familie beteekent voor haar ook de terugkeer naar het heidendom, den dienst der afgoden.

Zou Ruth niet even diep gevoeld hebben als zij? 't Bijbelsch geschiedverhaal is maar kort, maar wie zegt ons, wat Ruth geleden heeft, vóór ze het: „Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God” uitspreekt. Want ook Ruth heeft de trekking naar haar familie, naar haar vaderland gevoeld. En ook Ruth heeft haar strijd gestreden, eer ze de overwinning behaalde.

Er is echter tusschen Orpa en Ruth een kenmerkend onderscheid. Ruth heeft verstaan het: Heb God lief boven alles. Orpa heeft het niet verstaan. Beide vrouwen hebben liefgehad land en familie, maar Ruth heeft God liefgehad boven alles en Orpa niet. Als Ruth met Naomi meegaat, brengt ze het

Toen hieven zij hare stem op en weenden wederom, en Orpa kust hare schoonmoeder, maar Ruth kleeft haar aan.
Ruth 1 : 14.

liefste wat ze op deze wereld bezit ten offer, omdat ze God in den hemel méér, vuriger bemint.

Orpa gaat heen, en hoe sympathiek ze zoo oogenschijnlijk ook moge zijn, hoe echt-gemeend haar tranen ook mogen wezen, haar liefde tot den God van Israël was *niet* gemeend.

O, zeker, ze is wel met Naomi meegegaan, ze heeft wel eerst haar afgoden vaarwel gezegd, maar nu het er op aankomt, kan ze niet verlaten, wat achter haar ligt. Evenals de rijke jongeling gaat ze bedroefd heen. Evenals de vrouw van Lot ziet ze terug.

Ze wil wel *iets* voor den Heere doen, wel *iets* ten offer brengen, wel veel zelfs, maar niet alles.

* * *

Niets boven Mij, zegt de Heiland.

Ach, er zijn zooveel Orpa's. Ze gaan wel mee, ze maken zich zelf en anderen wijs, dat ook zij voor den Heere gekozen hebben, maar ze gaven hun *hart* niet, ze gaven hun *leven* niet, ze gaan, zij het dan vroeger of later, eens terug. En al zouden ze ook tot in hun sterven den schijn aannemen, alsof zij ook gekozen hebben voor den Heere, wat zou het hun baten?

Wie de goede keuze wil doen, moet met Ruth kunnen zeggen: Uw God is mijn God. Want dan verandert alles. Dan is daar nog wel de band aan familie en vrienden, dan is daar nog de wereld die lokt en het hart dat begeert. Dan is daar de strijd. Maar boven alles uit gaat de liefde tot God. En die liefde overwint. Die liefde leert alles opgeven, om 's Heeren wil. Die liefde leert ook, het allerliefste, als 't moet, verlaten.

Daar staan Ruth en Orpa. Beide weenen ze. Orpa, omdat ze haar schoonmoeder moet vaarwel zeggen, waar ze alles, alles, haar familie en haar volk, haar zeden en gewoonten wil behouden. Ruth weent, omdat ze alles, alles moet verliezen, om haar God voor eeuwig toe te behooren.

Wij allen komen voor de keuze van Ruth en Orpa te staan. Daar is zooveel, dat ons lokt op den weg van Orpa. Maar daar staat de Heiland en Hij zegt: Wie vader of moeder liefheeft boven mij is Mijs niet waardig. Och, zij Orpa's keuze niet de onze. En laat ons, bij alles wat ons dringt naar Orpa's weg, maar zeggen: „Mijn God, niets boven U. Gij zijt ook *mijn* God.” Dan zullen wij ervaren, ook als we om 's-Heeren wil alles moeten verlaten, dat wij gewonnen hebben den schat, die niemand ons kan ontrooven.

K